

Ο Καρούζο φλαουτίστας

Υπήρξεν εποχή κατά την οποίαν ο διάσημος Ίταλός τενόρος κατεγίνετο και εις τὸ νὰ παίξῃ φλάουτο. Μίαν ἡμέραν τὸν ἐπεσκέφθη ἕνας ἄνθρωπος κρητῶν φωνόγραφον τὸ ὁποῖον εἶχε διὰ πώλησιν.

— Κιτάξτε — εἶπεν εἰς τὸν Καρούζο — θὰ ἠμπορεῖτε σεῖς μόνος νὰ ἀποτυπώσετε τοὺς κυλίνδρους σας. Ἐλάτε ἂν θέλετε, νὰ κάμωμεν μίαν μικρὰν δοκιμὴν.

Ὁ τενόρος ἐπῆρε τὸ φλάουτο καὶ ἔπαιξεν ἕνα μικρὸ κομμάτι. Κατόπιν ὁ ἔμπορος ἐγύρισε τὸν κύλινδρον καὶ τὸ κομμάτι ἠκούσθη παιζόμενον αὐτομάτως.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ κομμάτι μου; — ἠρώτησεν ὁ Καρούζο κατὰπληκτος.

— Αὐτὸ μάλιστα.

— Ἔτσι τὸ ἔπαιξα ἐγώ;

— Βέβαια, ἔτσι τὸ ἔπαιξατε. Λοιπὸν τί λέτε; θὰ πάρετε τὸν φωνόγραφον;

— Ὅχι, πάρε καλλίτερα ἐστὶν τὸ φλάουτο.

Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Καρούζο ἔπαυσε νὰ εἶνε φλαουτίστας.

*

1,089.

Ἴδου ἕν μαθηματικὸν παιγνιδάκι αἰνιγματῶδες, τὸ ὁποῖο ἀποκαλύπτει ὁ «Φιγαρώ».

Ἐκαστος παίκτης παίρνει ἕνα κομμάτι χαρτί καὶ γράφει ἕνα ἀριθμὸν ἐκ τριῶν ψηφίων ὑπὸ τὸν ὄρον τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελευταῖον νὰ μὴ ὁμοιάζουσιν.

Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι εἰς παίκτης γράφει τὸν ἀριθμὸν 523. Λέγετε εἰς ὅλους τοὺς παίκτης ν' ἀντιστρέψουσιν τὸν γραφέντα ἀριθμὸν ὅστις γίνεται 325. Τοὺς προτείνετε κατόπιν νὰ ἀφαιρέσουν τὸν μικρότερον ἀριθμὸν ἀπὸ τὸν μεγαλύτερον κατὰ τὴν ἀκόλουθον πρᾶξιν.

523
325

198

Τώρα τὸ παιγνίδι συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἀντιστρέψῃτε τὸ ὑπόλοιπον (198) καὶ ἔπειτα νὰ τὸ προσθέσητε μετὰ τὸν νέον ἀριθμὸν, τὸν ὁποῖον θὰ ἔχητε (891). Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε 1089 πάντοτε!... Καὶ διὰ νὰ τὸ ἐννοήσητε καλλίτερον, ἐπαναλαμβάνομεν ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῆς πράξεως.

523
325

198

891

1,089

1,089 ... πάντοτε!

Καὶ εἶνε ἀλάνθαστον, περιέργον, ἐκκληκτικόν! Τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε τὸ ἴδιον πάντοτε 1,089 οἰοσδήποτε καὶ ἂν εἶνε ὁ ἀρχικὸς, ὑπὸ τὸν ὄρον — τὸ ἐπαναλαμβάνομεν — νὰ σύγκριται ἐκ τριῶν ψηφίων ἐξ ὧν τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον νὰ μὴ εἶνε ὁμοία.

*

Αἱ αἰώνια νεαί.

Ἡ Κλεώ ντὲ Μερὸδ ἐξακολουθεῖ τοὺς χορούς της εἰς τὸ Ἰπποδρόμιον, ἕν ἀπὸ τὰ καλλίτερα Μιοῦζικ Χώλς τοῦ Λονδίνου. Μολονότι ὄρμηματῆς ἡλικίας, διατηρεῖ τὴν δροσιάν καὶ τὴν χάριν νεανιζούσης, χάρις ἰδίας εἰς τὰ πολυπληθῆ βότανα καὶ μαγικά, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὁποίων ἐπὶ τῆς ὄχι πλέον φρεῦ! ἐλαστικῆς ἐπιδερμίδος της ἢ διεύθυνσος τοῦ θε-

άτρου ἀφιέρωσεν ὁλόκληρον διαμέρισμα ὡς μπουν τοῦ αὐτοῦ. Ἡ λεπτεπίλετος, ἢ διαφανῆς ὡς φαγιαίνς Κλεώ εἶται, φυσικά, δεινὴ χορεύτρια τῆς περασμένης μόδας, τὰ δὲ καλαμοειδῆ ποδαράκιά της, τὰ ὁποῖα φρονιμώτατα κρύπτει ὑπὸ ροδόχροα περιπόδια, κινουῦνται καὶ στρεβιλίζονται μετὰ ἰλιγγιώδη εὐστροφίαν.

Καὶ ὅμως σὰν σύννεφο μελαγχολίας ἐπικάθηται εἰς τὴν ἀβρὰν, τὴν εὐγραμμον, τὴν ὠραίαν φυσιογνωμίαν της, καὶ εἰς τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν δὲν ἀπαντᾷ μετὰ τὴν χάριν καὶ τὴν δροσιάν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπερίμενε κανεὶς. Εἶναι τὸ στίγμα βεβαίως τοῦ ἀμειλίχτου χρόνου, ὁ ὁποῖος μόνον ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ τῆς γηραιᾶς Σάρρας Βερνάρ δὲν ἠμπόρεσεν ἀκόμη νὰ ἐπιδράσῃ, ὅπως λέγουσιν οἱ καὶ ἐσχάτως ἰδόντες αὐτήν.

Ἐπῆγε καὶ αὐτὴ εἰς τὸ Λονδίνον διὰ τὰς εἰς τὸ «Κολιζίσουμ» περιστάσεις της. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ αὐτῇ διηγούνται τὸ ἐξῆς ἀνεκδοτὸν τὰ Ἀγγλικὰ φύλλα, τὴν ἀποκαλυφθὲν ὑπὸ τῆς Σάρρας.

Ὁ Βασιλεὺς Ἐδουάρδος ἦτο ἐκ τῶν θαυμαστῶν της καὶ ὅταν εὗρισκετο εἰς τὸ Παρίσι, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ὑπάγῃ εἰς τὸ θέατρον της νὰ τὴν ἴδῃ. Τὴν τελευταίαν φορὰν παρέστη εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν «Μπουφόνων» καὶ εἰς ἕν διάλειμμα ἐπῆγεν εἰς τὸ καμαρίνι τῆς ἠθοποιού μαζῇ μετὰ τὴν βασιλίτισσαν.

— «Τί καλὰ ποῦ χτυπάτε μετὰ τὸ σπαθὶ στὴν σκηνὴν», τῆς εἶπε. «Θὰ ἤθελα νὰ χτυπηθοῦμε μαζῇ γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν θὰ με ἀφοπλίσης».

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ὁ ἀείμνησιος Βασιλεὺς παίρνει τὸ σπαθὶ τῆς μονομαχίας καὶ λαμβάνει στάσιν: — Ἐμπρός, μαντάμ. τῆς λέγει.

Ἡ Σάρα ὑπήκουσεν, ἀλλὰ τὰ βρῆκε σκοῦρα, δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀφοπλίσῃ τὸν σπόρτσμαν βασιλέα καὶ παρητήθη τοῦ ἀγῶνος.

*

Τὸ σημειωματάριον τοῦ Φλωμπέρ.

Ὁ συγγραφεὺς τῆς «Κυρίας Μποβαρῦ» ἔγραφε κριτικὰς, τὰς ὁποίας ὅμως ἐκρατοῦσε διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Ἀπὸ μερικὰς σημειώσεις τοῦ μεγάλου συγγραφέως, τὰς ὁποίας δημοσίευσε τώρα ἡ «Ἐπιθεώρησις τῶν δύο κόσμων» παραλαμβάνομεν τὰς ἀκολουθοῦσας κρίσεις, ἐκ τῶν ὁποίων φαίνεται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὅτι ὁ Φλωμπέρ δὲν ἦτο διόλου ἐπιεικὴς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῶν λαϊκῶν τάξεων.

1) Δὲν ὑπάρχουν πλέον ἡλίθιοι ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν λεγομένην μεσαιάν τάξιν.

2) Ὁ ὄχλος εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀνθρώπου.

3) Ἐὰν ὑπῆρχε σήμερον Προμηθεὺς δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξεγεροθῇ ἐναντίον τῶν θεῶν, ἀλλ' ἐναντίον τοῦ λαοῦ, τοῦ νέου αὐτοῦ Θεοῦ. Τὰς παλαιὰς ἱερατικὰς φεουδαρχικὰς καὶ μοναρχικὰς τυραννίας, διεδέχθη τυραννία περισσότερον ἐπίφοβος ἢ ὀλιτοκρατία. Ἐπὶ ἀρχετὸν καιρὸν δὲν θὰ ἀφίση ἐλευθέρως: οὔτε μίαν γωνίαν γῆς.

Ἴδου καὶ δύο ἄλλαι γινῶμαι μὴ ἔχουσαι σχέσιν μετὰ τὸν λαόν.

1) Ἡ κριτικὴ εἶναι ἡ δεκάτη Μοῦσα. Ἡ κλωσὴν ἢ τετάρτη Χάρις.

2) Ὅποιοι δὲν κακολογεῖ τὰς γυναῖκας δὲν τὰς ἀγαπᾷ, διότι ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νὰ ἐννοήσῃσιν κατὰ τι εἶνε τὸ νὰ ὑποφέρουσιν ἐξ αἰτίας του.

*

Τόνωτικόν.

Μία Ἀμερικανική ρεζλάμα τόνωτικῶ φαρμάκου, δημοσιευομένη εἰς τὰ Ἀμερικανικά φύλλα :

«Μὲ μίαν κουταλιάν τὴν ἡμέραν μπορεῖτε νὰ μετακινήσῃτε ὀλόκληρον πιάνο διὰ τοῦ μικροῦ δακτύλου τῆς χειρὸς.

«Μὲ δύο κουταλιές μπορεῖτε εὐκολότατα νὰ λυγίσετε σιδηρᾶς δοκούς.

«Μὲ τρεῖς κουταλιές σπάζεται χρηματοκιβώτια.

«Μὲ τέσσαρες κουταλιές σταματᾶτε μὲ τὰ χέρια σας τὸ ἔξαρές.

«Μὲ πέντε κουταλιές τέλος δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε καὶ ἀπὸ τὴν χειροτέραν πενθεράν.»

*

Οἱ λόγοι τοῦ Μάρκ Τουαίν.

Τελευταίως ἐξεδόθησαν Ἀγγλιστὶ οἱ λόγοι τοῦ

Ὁ ἠθοποιὸς Γ. Λεπενιᾶτης
ὡς «Βασιλεὺς τῆς Σερδανίας»

Μάρκ Τουαίν, συνοδευόμενοι ἀπὸ ἓνα πρόλογον τοῦ ἐκδότου Χόυνελς, ὅστις φίλος στενὸς τοῦ διασήμου εὐθυμογράφου, διηγεῖται ἐν τῷ προλόγῳ αὐτῷ, πῶς ὁ Μάρκ Τουαίν ἔγραφε τοὺς λόγους του καὶ πῶς ὕστερα ἐγυμνάζετο διὰ τὰ τοὺς ἀπαγγεῖλη καλὰ καὶ διὰ νὰ μὴ τοὺς λησμονήσῃ.

Πρῶτα-πρῶτα, πρὶν γράψῃ τίποτε, ἐξύγιζε κάθε λέξιν καὶ κάθε συλλαβὴν, κατόπιν δέ, ὅταν ὁ λόγος εἶχε τελειώσει, ἐτοποθετεῖ εἰς ἓνα τραπέζι μαχαίρια, πηρούνια, βελόνες, ταμβακοθήκες κτλ.

Ἡ παρστάξις αὐτῆν τῶν ἀντικειμένων εἶχε δύο λόγους. Πρῶτον μὲν ἀντεπροσώπευον τὸ ἀκροατήριον δεύτερον δὲ ὅτι κάθε ἐν ἀπὸ αὐτὰ ἐσήμαινε διὰ τὸν Μάρκ Τουαίν καὶ μίαν περίοδον τοῦ λόγου του.

ΟΝΕΙΡΟ

*Κοιμᾶται ἡ ὄμορφη παρθένα
Πάνω σὲ στῶμα βασιληᾶ
στοὺς ὤμους ἔχει ξεμπλεγμένα
τὰ ὀλόχρουσά της τὰ μαλλιά
κι' ἄλω γελάει στὸνειρό της.*

*Ποῶς ξέρει τί ὄνειρα τὴν σέρονον
σὲ κόσμους ξένους, μακρονούς,
κι' ἡ Μοῖρες τί καλὰ τῆς φέρονον
μέσα στοὺς ὕπνου; τοὺς γλυκοὺς;
Τί εὐτυχισμένο τὸνειρό της!*

*Εὐπνᾶ κι' ὄμως γελάει ἀκόμα
τὸν νεῖο τοῦ ὕπνου της ζητεῖ.
Ἐάφρον μὲ μᾶς ἀλλάξει χροῶμα
τὰ δάκρυά της δὲν κρατεῖ.
Ψεύτικο 'βγήκε τὸνειρό της.*

ΕΛΕΥΘ. ΣΠΥΡΙΑΝΣ

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

*Μαικήγας. — Καὶ γράφετε λοιπὸν μόνον τὴν νύχτα;
Βέβαια κάποιος λόγος ἰδιαιτέρος θὰ οἶς κάνῃ νὰ προτιμᾶτε τὴν ἡσυχίαν τῆς νύχτας...*

Ποιητής. — Βεβαίως, γιατί τὴν ἡμέρα δὲν ἔχει κανεὶς διόλου ἡσυχίαν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς καταραμένους δανειστάς.

*

- Καὶ τί ἐπάγγελμα ἔχετε;
- Λυρικὸς ποιητής.
- Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε ἐπάγγελμα, εἶνε δυστύχημα.

*

— Πῶς τὸ βρῆκατε, κυρία, τὸ νέον ἠθογραφικὸν δράμα;

— Ἀπλούστατα, σκανδαλώδες. Μετὰ τὴν πρώτην προᾶξιν ἔστειλα στὸ σπίτι τὸν ἄνδρα μου, μετὰ τὴν δευτέραν τὴν κόρην μου καὶ μετὰ τὴν τρίτην ἔφυγα ἐγὼν ἡ ἰδία!

*

Ἡ σύζυγος (πρὸς τὸν ἄνδρα της ζωγράφου). Ἄντι νὰ γυρνῆς δεξιὰ κι' ἀριστερὰ, δὲν κάθισαι νὰ τελειώσῃς τὴν εἰκόνα σου! Ὁ δικαστικὸς κλητῆρας ἦρθε πρὸς φορὸς τώρα — θέλει νὰ τὴν κατάρχη.